

Autors: Vilis Plūdons

Rūķīši un mežavecis

Uz visiem kokiem mežā jauns guļ sniegs.
Un skaņas mīkstas, it kā sniegu apvēlušās veļas.
Nu sila rūķīšiem būs gan ko pikoties.
Rau, rau, kur tie iz paegļiem jau ceļas!

Olektgari vīriņi,
Sprīdi gari uzači,
Baltu tāšu micītes,
Brūnu sūnu biksītes.
Divi pulkos stājas,
Nīrb pa gaisu kājas.
Sniega vāli veļas,
Skanšu vaļņi ceļas.
Šņāc bumbas tvirtas,
Plīvo matu cirtas.
Klaigas un brēka:
Nemas, cik spēka.
Kā vaigā zied tvīksme!
Kāds prieks! Kāda līksme!
Hallo! Heidā!
Bravo! Urrā!

Te rupja balss no meža malas sauc:
"Tas tak par daudz!
Vai tā jūs manim kāršat spilviņas?
Un tinat tāstiņas?
Un gaiņājat no mājām žagatas?...
Tik blēņas jums un niekošanās rūp, –
Tūlīt uz Lāča purvu lasīt lāčsūnas!"

To dzirdot, pikotājies skrien un klūp,
Kur kurais patapdams:
Cits paegļpudurā,
Cits koka dobumā,
Cits rudzrugāju rudens aparā.

Un, lielās, zaļās acis bolīdams
Un teterkāpostus tiem visiem solīdams,
Lien Mežavecis atkal meža biezumā.

Un atkal tukšs un kluss ir klajumā.
Tik, iztraucēts no trača negantā,
Pa lauku laukiem zaķis aizlīnkā.